

4. deň (21. januára)

Štvrtý deň oktávy modlitieb za jednotu kresťanov. Navrhované témy sú: Cirkev je svätá svojím pôvodom a cieľom. Snaha o svätosť jej členov. Svätí sú putom jednoty.

21.01.2024

CIRKEV chcel a založil Kristus, čím splnil vôľu svojho Otca. Okrem toho jej neustále pomáha Duch Svätý. Stručne povedané, je to neustále dielo Najsvätejšej Trojice. Na tejto skutočnosti - jej trojičnom pôvode - je založená druhá poznámka o Cirkvi, o

ktorej budeme uvažovať v tento štvrtý deň oktávy za jednotu kresťanov: jej svätosť. Pápež František zdôrazňuje, že dôvera v svätosť Cirkvi „je vlastnosť, ktorá bola od začiatku prítomná vo vedomí prvých kresťanov, ktorí sa jednoducho nazývali svätými (porov. Sk 9, 13. 32. 41; Rim 8, 27; 1 Kor 6, 1), pretože si boli istí, že je to pôsobenie Boha, Ducha Svätého, ktorý posväcuje Cirkev“^[1].

Cirkev je svätá, pretože pochádza od Boha, ktorý je svätý. Cirkev je svätá, pretože svätý je Ježiš Kristus, náš Pán, ktorý svojou obetou na kríži „miloval Cirkev a vydal sám seba za ňu, aby ju posvätil“ (Ef 5, 25-26). Je svätá, lebo ju vedie Duch Svätý, nevyčerpatelný zdroj jej svätosti, ktorý bol poslaný „v deň Turíc, aby posväcoval Cirkev donekonečna“^[2]. Hovoríme tiež, že je svätá, pretože jej cieľom je Božia sláva a usiluje sa o skutočné šťastie ľudstva. A napokon,

Cirkev je svätá, pretože prostriedky, ktoré používa na dosiahnutie svojho cieľa, sú tiež sväté: Božie slovo a sviatosti.

Celá táto povzbudzujúca skutočnosť Cirkvi nám však nezakrýva, že napriek jej trojičnému pôvodu a spásonosným prostriedkom môže byť jej viditeľná svätosť zatienená hriechmi jej detí. Svätý Josemaría nás tiež upozornil, že Sväté písmo „používa na kresťanov titul *gens sancta* (1 Pt 2, 9), svätý ľud, ktorý tvoria stvorenia s biedou: tento zdanlivý rozpor označuje jeden aspekt tajomstva Cirkvi“^[3].

Uvažovanie o kráse Kristovho mystického tela, ktorým je Cirkev, a o všetkých dôvodoch, prečo je svätá, nás môže podnietiť k obnoveniu túžby prejavovať vo svojom živote to svetlo jej svätosti pôvodu, prostriedkov a cieľov.

JE POTREBNÝ pohľad viery pred tajomstvom Cirkvi. Svätý Josemaría zdôraznil, odvolávajúc sa na tento nevyhnutný nadprirodzený pohľad: „Človek by ukázal, že je málo zrelý, keby v prítomnosti nedostatkov a biedy u kohokoľvek z tých, ktorí patria k Cirkvi, bez ohľadu na to, ako vysoko sú postavení na základe svojej funkcie, pociťoval oslabenie svojej viery v Cirkev a v Krista. Cirkev neriadi ani Peter, ani Ján, ani Pavol; riadi ju Duch Svätý a Pán prisľúbil, že zostane po jej boku po všetky dni až do skončenia vekov (Mt 28, 20)“^[4].

Nie je však prekvapujúce, že ľudia, ktorí sa túžia priblížiť k Cirkvi, hľadajú jej členov, pretože práve oni sú povolaní stelesňovať posolstvo radosti, ktoré nám bolo zverené. Je pravda, že my sami katolíci sme často nedokázali odrážať svätosť našej Matky Cirkvi a „skôr sme zahalili, než odhalili pravú tvár

Boha“^[5]. Naša viera vo svätosť Cirkvi nás vedie k tomu, aby sme naliehavejšie prosili Pána za každého z nás, uvedomujúc si, že hlboko potrebujeme jeho pomoc. Ako zdôraznil Benedikt XVI počas jedného ekumenického stretnutia: stredobodom ekumenického stretnutia a hnutia musí byť svätosť nášho života^[6].

V tomto zmysle chyby členov Cirkvi - naše vlastné chyby a hriechy - podnecujú našu túžbu po osobnom obrátení a vedú nás k náprave a k naliehavejšej modlitbe. To všetko bez toho, aby sme strácali zo zreteľa skutočnosť, že svätosť Cirkvi treba hľadať predovšetkým v samotnom Kristovi. „Katolícka cirkev vie, že vďaka podpore, ktorá jej prichádza od Ducha, slabosti, priemernosti, hriechy a niekedy aj zrady niektorých jej detí nemôžu zničiť to, čo jej Boh vnukol na základe svojho milostivého zámeru“^[7]. Preto s

pevnou dôverou v Boží plán svätý Josemaría pripomína, že „naša Matka je svätá, lebo sa narodila čistá a zostane bez poškvvrny naveky. Ak niekedy nevieme objaviť jej krásnu tvár, očistíme si oči; ak si všimneme, že jej hlas sa nám nepáči, odstráňme zo svojich uší zatvrdnutosť, ktorá nám bráni počuť v jej tóne hvízdanie milujúceho Pastiera“^[8].

JE PRAMEŇOM NÁDEJE, keď vieme, že „v priebehu dejín, aj dnes, bolo toľko katolíkov, ktorí sa účinne posväcovali: mladí i starí, slobodní i ženatí, kňazi i laici, muži i ženy. Ale stalo sa, že osobná svätosť mnohých veriacich - vtedy i dnes - nie je okázalá. Často nedokážeme rozpoznať obyčajných, všedných, svätých ľudí, ktorí pracujú a žijú medzi nami“^[9]. Svätosť je najkrajšou tvárou Cirkvi a nenápadne žiari v

mnohých ľuďoch okolo nás: v tých, ktorí sa snažia slúžiť a spríjemňovať život iným; v tých, ktorí neúnavne pracujú, aby priniesli do svojich domovov potrebné veci; v tých, ktorí vydávajú dôležité svedectvo viery tým, že pokojne znášajú mnohé ťažkosti, chorobu či starobu. Všetky tieto snahy, aj keď zostávajú neviditeľné, sú skutočnou silou Cirkvi, a to aj v upevňovaní jej jednoty.

Mnohí kresťania už boli blahorečení alebo kanonizovaní a sú povzbudením pre nás, ktorí sme ešte len na ceste. Ako členovia tej istej Cirkvi, údy toho istého tela, nás toto množstvo svätých chráni, podporuje a vedie^[10]. Sú medzi nimi mnohí, ktorí sa z Božieho vnuknutia rôznymi spôsobmi usilovali o jednotu všetkých kresťanov: Svätý John Henry Newman, ktorý bol pred svojím obrátením anglikánom; svätá Alžbeta Hesselbladová zo Švédska,

ktorá patrila k luteránskej rodine a znovu založila rád brigítiek; svätý Jozafat, Ukrajinec, ktorý zomrel v snahe o jednotu kresťanov v slovanských krajinách; blahoslavená Mária Sagheddu, ktorá obetovala svoj život Bohu za jednotu kresťanov a zomrela vo veku 25 rokov neďaleko Ríma; svätý Ján Pavol II, ktorý bol počas svojho pontifikátu neúnavným bojovníkom za ekumenizmus; a mnoho katolíckych a nekatolíckych mučeníkov, ktorí spoločne svedčili o svojej viere, ako sa to stalo v Ugande s katechétom Charlesom Lwangom a jeho spoločníkmi. Objavovanie príkladov svätosti aj medzi našimi oddelenými bratmi bude neoceniteľným impulzom pri hľadaní jednoty.

Druhý vatikánsky koncil práve vo svojej Dogmatickej konštitúcii o Cirkvi poukazuje na to, že jej členovia, ktorí sa cítia byť povolání podporovať jednotu, „sa stále usilujú

rásť vo svätosti, úplne prekonať hriech, a preto pozdvihujú svoj zrak k Márii, ktorá žiari ako vzor čnosti pre celé spoločenstvo vyvolených“^[11].
Láska k Márii, *Mater Ecclesiae*, nás povedie k väčšej láske k Cirkvi. Ona nás naučí cítiť zodpovednosť za svätosť všetkých údov Kristovho mystického tela, čo je nevyhnutný spôsob, ako dosiahnuť jednotu všetkých kresťanov.

[1] František, *Audiencia*, 2-X-2013.

[2] *Lumen gentium*, bod 4.

[3] Svätý Josemaría, *Vernosť Cirkvi*, 4-VI-1972.

[4] Svätý Josemaría, *Vernosť Cirkvi*, 4-VI-1972.

[5] *Gaudium et spes*, bod 19.

[6] Benedikt XVI, *Príhovor*, 19-VIII-2005.

[7] *Ut unum sint*, bod 11.

[8] Svätý Josemaría, *Vernosť Cirkvi*, 4-VI-1972.

[9] Ibid.

[10] Benedikt XVI, *Homília*, 24-IV-2005.

[11] *Lumen gentium*, bod 65.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/4-den-21-januara/](https://opusdei.org/sk-sk/article/4-den-21-januara/)
(22.04.2025)